

“मीठे बच्चे— तिमीलाई बाबा भन्दा जति सुख अनुभव हुन्छ, त्यति भक्तलाई भगवान् वा ईश्वर भन्दा अनुभव हुन सक्दैन।”

प्रश्नः— लोभको वशमा लौकिक बच्चाहरूको भावना के हुन्छ, जुन तिमी हुन सक्दैन?

उत्तरः— लौकिक बच्चा जो लोभी हुन्छन्, उनीहरूले सोच्छन्— कहिले बुवा मर्नु हुन्छ र म सम्पत्तिको मालिक बनूँ! तिमी बच्चाहरू बेहदको बाबा प्रति यस्तो कहिल्यै सोच्न सक्दैनौ किनकि बाबा हुनुहुन्छ नै अशरीरी। यहाँ तिमीलाई अविनाशी बाबाबाट अविनाशी वर्सा मिल्छ।

गीतः— मुखडा देख ले प्राणी .....

ओम् शान्ति। ओम् शान्ति। जब दुई पटक भन्नुहुन्छ तब एकपटक बाबाले भन्नुहुन्छ, अर्को पटक दादाले। एकलाई आत्मा, अर्कोलाई परम आत्मा भनिन्छ अर्थात् परमधाममा निवास गर्नेवाला हुनुहुन्छ त्यसैले उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ। अब आत्मा र परमात्माको सम्बन्ध के छ? बाबा एक र बच्चाहरू अनेक छन्। मनुष्यले जब पुकार्छन्, अंग्रेजीमा पनि भन्छन् ओ गड फादर। त्यसैले पिता हुनुभयो नि। केवल परमात्मा वा प्रभु, ईश्वर आदि भन्दा त्यति आनन्द आउँदैन। बाबा भन्दा सुख मिल्छ। पारलौकिक बाबा हुनुहुन्छ नै सुख दिनेवाला, त्यसैले त भक्तिमार्गमा यति याद गर्छन्। गड फादर अर्थात् उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ। यो पनि भन्छन्— हामी सबै भाइ-भाइ हौं। भाइचारा भन्छन्। मनुष्यले जब हामी भाइ-भाइ हौं भन्छन् त्यतिबेला आत्मातर्फ ध्यान जाँदैन। देह अभिमानमा जान्छ। यो सम्झिदैनन्— हामी आत्माहरू आपसमा भाइ-भाइ हौं। हामी सबैको बाबा एक हुनुहुन्छ। यदि परमात्मा सर्वव्यापी हुने हो भने भाइ-भाइ भनिदैन। आत्मालाई नै सम्झिएर भाइ-भाइ भन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरू बाबाको सम्मुख बसेका छौ र बाबाले तिमीलाई पढाउनुहुन्छ। अहिले आत्माले भन्छ— मलाई बाबा मिलेको छ। बाबा मिल्नु मतलब सबै कुरा मिल्नु। बाबाद्वारा वर्सा मिल्छ। बच्चा जन्मियो भने सम्झिन्छन् हकदार आयो। बाबा भन्ने बित्तिकै अधिकार सिद्ध हुन्छ। प्रायः बच्चीले माँ-माँ भन्छन्। आमातर्फ धेरै प्रेम रहन्छ। बाबाबाट वर्सा मिल्छ। अब यहाँ त तिमी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौ। तिमी हरेकले बाबा सँग वर्सा लिइरहेका छौ। बाबाको श्रीमत छ— हरेकले आफूलाई बाबाको बच्चा सम्झिएर सबैलाई बाबाको परिचय दिइरहून् र सृष्टि चक्रको रहस्य पनि सम्झाऊन्। बाबाबाट नै स्वर्गको वर्सा मिल्छ। बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी स्वर्गवासी थियौ फेरि तिमी नर्कवासी कसरी बन्यौ, ८४ जन्मको चक्र कसरी लगायौ— यो हो विस्तारको कुरा। बाँकी बाबाले पहिचान त दिनु भएको छ र बाबाबाट अवश्य सत्ययुगको वर्सा मिल्छ। कसलाई मिलेको थियो? यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र खडा छ। यिनीहरूलाई बाबाको वर्सा मिलेको थियो फेरि कहाँ गयो? यो हो चक्रको कुरा। तिमीलाई अहिले सत्ययुगको वर्सा मिल्छ फेरि पुनर्जन्म लिँदा लिँदै ८४ जन्म त भोग्नु नै छ। अहिले तिमीलाई नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार ८४ को चक्र बुद्धिमा छ र यो पनि निश्चय छ— हाम्रो अन्तिम जन्म हो। ८४ जन्मको चक्कर लगाएर पूरा गन्यौ। अब तिमी जाँदा तिमीपछि सबै जान्छन्। तिमी बच्चाहरूले त बाबाबाट वर्सा पाइसकेका छौ, राजयोग सिक्सक्यौ। त्यसैले तिमीलाई

थाहा छ- हामी फेरि नयाँ दुनियाँमा राज्य गर्न आउनेछौं। फेरि यी यति सबै धर्म वहाँ हुँदैनन्, सबै फर्केर जान्छन्। फेरि पहिले-पहिले हामी दैवी राज्य आउँछौं। हामी शूद्र कुलका थियौं, अहिले ब्राह्मण कुलका बनेका छौं। फेरि सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी कुलका बन्छौं। हामीले ब्राह्मण कुल, सूर्यवंशी कुल र चन्द्रवंशी कुलको तीनवटै वर्सा एकै बाबाबाट लिइरहेका छौं। सत्ययुग त्रेतामा कोही धर्म स्थापना गर्न आउँदैन। एउटै धर्म रहन्छ। पछि इस्लामी बौद्धी आदि आउँछन्। भारत धेरै प्राचीन देश हो। पहिले देवी-देवता मात्र थिए, अहिले अरू धर्ममा परिवर्तन भएका छन्। कति भिन्न-भिन्न भाषाहरू छन्। जस्तै युरोपियन छ, त्यस्तै अमेरिकाको भाग अलग, फ्रान्सको अलग। हुन त सबै क्रिस्चियनहरू हुन्। त्यस्तै चीनलाई हेर। एउटै बौद्ध धर्मका छन्, तर चीनको भाषा अर्कै, जापानको भाषा अर्कै। हुन त सबै बौद्ध हुन् तर वृद्धि भएका कारण अलग-अलग हुन्छन्। आपसमा दुस्मन पनि बन्छन्, भारतको दुस्मन कोही छैन। यहाँ त अरू धर्मवाला आएर लडाइँ गर्छन्। आपसमा फुट गराएर भारतलाई पनि लडाइँदिन्छन्, नत्र भारतवासीको आपसमा लडाइँ यत्तिकै कहिल्यै भएको छैन। अरूले लडाए, लोभका कारण। यो पनि खेल हो। भारतवासीले यो पनि भुलेका छन्- हामी नै विश्वको मालिक थियौं। हामीलाई बाबाले राज्य दिनु भएको थियो। सत्ययुगमा यो ज्ञान रहँदैन- यो राज्य हामीले कसरी पायौं। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामीले यो राज्य कसरी पाइरहेका छौं। यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। छ पनि धेरै सहज। तर मनुष्यको बुद्धिलाई यस्तो ताला लागेको छ जसकारण यो जान्दैनन्- यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य कसले र कहिले दियो? यिनीहरूको बच्चा कति भए, केही जान्दैनन्। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। सत्ययुगको अवधि कति हो? भनिदिन्छन्- लाखौं वर्ष फेरि लाखौं वर्षमा गद्दीहरू कति हुन्छन्? कति वृद्धि भएको हुँदो हो? कति महाराजा-महारानी भए होलान्? लाखौं वर्षमा त अनगिन्ती हुनु पर्ने हो। लाखौं वर्ष सत्ययुगको, फेरि त्रेताको लाखौं वर्ष, कलियुगको पनि अहिले ४० हजार वर्ष अझै भनेका छन्। यी कुरामा कसैको बुद्धि चल्दैन। यति लामो अवधि दिएका छन्। रचयिता, निर्देशक, समय आदि सबैको थाहा हुनु पर्ने हो। तर कसैलाई पनि थाहा छैन। भन्छन्- क्राइस्ट भन्दा ५ हजार वर्ष पहिले भारत स्वर्ग थियो। भगवान् भगवतीको राज्य थियो। कति वर्ष चल्यो, कसरी चल्यो? यो केही पनि जान्दैनन्। यदि राधा-कृष्ण सत्ययुगका राजकुमार-राजकुमारी हुन् भने उनीहरूले पनि कसैद्वारा पद पाएको हुनु पर्छ। यदि कृष्णले गीता सुनाएका भए कहिले? यो सबै कुरा बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। विद्यालयमा पहिले क, ख पढाइन्छ। फेरि बिस्तारै ठूलो परीक्षा पास गर्छन्। त्यसैले क, ख को पढाइ र पछिको पढाइमा कति फरक हुन्छ। यहाँ पनि यस्तै हुन्छ। जति पहिले सम्झाउनु हुन्थ्यो, त्योभन्दा सहज अहिले सम्झाउनु हुन्छ, त्यो भन्दा धेरै पछि सम्झाउनु हुनेछ। कुनै नयाँ आयो भने पहिले उसलाई फाराम भराइन्छ, फेरि सम्झाइन्छ। परमपिता परमात्मा सँग तिम्रो के सम्बन्ध छ? अवश्य सबैको बाबा हुनुभयो नि। यी कुरालाई कसै-कसैले मात्रै बुझ्नेछन्। पक्का निश्चय होस्- बेहदको बाबाबाट वर्सा लिनु छ। बाबाले स्वर्ग रच्नुहुन्छ, त्यसैले अवश्य स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ। यो उनीहरूको बुद्धिमा बस्छ, जसले कल्प पहिले निश्चय गरेका छन्।

तिमीहरूले देख्छौ- कति बच्चाहरू सबै उठ्न सक्दैनन्। १०-१५ वर्ष मेहनत गर्दै आएका छन् तैपनि समयमा उठ्न सक्दैनन्। कम से कम ३-४ बजे उठ। भक्तहरू पनि सबै उठेर ध्यान गर्छन्। जप गर्छन् हनुमानको, शिवको। तर त्यसबाट केही फाइदा छैन। हुन त कसैको लक्षण राम्रो हुन्छ तर कसैलाई मुक्ति जीवन-मुक्ति मिल्न सक्दैन। कला कम हुँदै जान्छ। लक्ष्मी-नारायण जो सत्ययुगमा राज्य गर्थे, उनीहरू पनि दोस्रो तेस्रो जन्ममा तल आउँछन्, कला कम हुँदै जान्छ। आधाकल्प पूरा भएपछि वाममार्गमा जान्छन्। फेरि भक्तिमार्ग सुरु हुन्छ, कति धेरै मन्दिर बन्छन्। अहिले पनि कति धेरै मन्दिर छन्। कति टुटेर पनि गए। वाम मार्गमा जाँदाका चित्र पनि छन्। कपडा देवताका लगाएका छन्। वास्तवमा कपडा उनीहरूको अलग थिए। पछि बदलिदै आएको हो। कसैको खुट्टा कस्तो, कसैको कस्तो, कसैको ताज कस्तो, अलग-अलग ताज लगाउने पनि अलग-अलग नमूना हुन्छन्। सूर्यवंशी राजा जो छन्, उनीहरूको पहिरन आ-आफ्नो हुन्छ। यो फलानोको पगरी हो। बाबाले साक्षात्कार पनि गरेका छन्। द्वारिकाधीशको टेढो पगरी थियो। यो सबै ड्रामा आदि देखि अन्त्यसम्म जे-जति भइरहेको छ, त्यो फेरि पनि यस्तै हुन्छ। फेरि वाम मार्गमा जान्छन्, सबैको मतभेद हुन्छ। रसम-रिवाज अलग भएर जान्छ। सूर्यवंशी अलग, चन्द्रवंशीको अलग... यो बनिबनाउ खेल हो जुन फेरि दोहोरिने छ।

तिमीलाई थाहा छ- हामी पनि बेहदका बाबाबाट फेरि गति सद्गति पाउँछौं। पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ। बेहदका बाबाले राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। यो दुनियाँले जान्दैनन्- राजयोग सिकाउनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले राम्रो सँग जान्दछौ र तिमी प्यार बाबा सँग छ। सबैको उस्तै त हुन सक्दैन। अज्ञानमा पनि सबैको उस्तै प्रेम हुँदैन। कसैले लोभवश भन्छन्- बुवा मर्नुभयो भने सम्पत्ति मिल्ने थियो... यहाँ शिवबाबाको त शरीर छैन। बाबा त अविनाशी हुनुहुन्छ। यो शरीर लोनमा लिनु भएको हो। तिमीलाई थाहा छ- हामीले पूरा ८४ जन्म लिएका छौं। बाबाले त पुनर्जन्म लिनुहुन्न, यस शरीरमा प्रवेश गरेर आउनुहुन्छ। नत्र के लक्ष्मी-नारायणको तनमा आउनु हुन्छ त? उनीहरू त हुन् नै पावन दुनियाँको मालिक। यो त हो नै पतित दुनियाँ, पतित शरीर किनकि विषबाट पैदा हुन्छन्। बाबाले कल्प पहिले जस्तै भन्नुहुन्छ- म साधारण तनमा प्रवेश गर्छु। मलाई अवश्य अनुभवी रथ चाहिन्छ। कुनै राम्रो कलाकार छ भने उसलाई राम्रो इनाम मिल्छ। यी पनि बाबाको रथ गायन गरिएको छ। ब्रह्माद्वारा स्थापना, ब्रह्मालाई वृद्ध पनि देखाउँछन्। प्रजापिता ब्रह्मा, विष्णु र शंकरको रूप नै अलग छन्। ब्रह्माको रूप बिलकुल ठीक छ। बाबाले नै यिनको नाम राख्नु भएको छ प्रजापिता ब्रह्मा, यिनले पूरा ८४ जन्म लिएका छन्। तिमीले पनि भन्छौ- हामी सबैले पूरा ८४ जन्म लिएका छौं। त्यसैले पहिले-पहिले बाबा सँग मिलका हौं। हाम्रो राजाई फेरि स्थापना भइरहेको छ। सम्झाउनु पनि पर्छ- हे परमपिता परमात्मा, हे भगवान्। त्यसैले अवश्य भगवान् बाबालाई मान्नु पर्छ। तर मनुष्यको समझमा आउँदैन- सबै आत्माहरूको बाबा निराकार हुनुहुन्छ। पिता हुनुहुन्छ तब त भक्तिमार्गमा सबैले याद गर्छन्। आत्मालाई सुख मिलेको थियो त्यसैले दुःखमा याद गर्छन्। तिमी पनि आधाकल्प बाबालाई याद गर्दै आएका हो। सुरुमा सोमनाथको मन्दिर बन्छ। अवश्य बाबालाई नै याद गर्छन्। जान्दछन्- यो बाबाको मन्दिर हो। बाबाले नै वर्सा दिनु भएको हो।

त्यसैले पहिले-पहिले मन्दिर पनि बाबाको बनेको हो। तिमी अहिले बाबाको वारिस बनेका छौ। बाबा विश्वको रचयिता हुनुहुन्छ। उहाँबाट नै वर्सा मिल्छ। बाँकी जति पनि छन् उनीहरूले के गरे? हामी उनको पूजा किन गर्छौं? ८४ जन्म उनीहरूले लिन्छन्। तर भक्ति पनि व्यभिचारी हुनु नै छ। आधाकल्पको लागि सामाग्री चाहिन्छ। सत्ययुग त्रेतामा सामाग्रीको आवश्यकता हुँदैन। यो सबै बुद्धिमा धारणा गर्नु छ। वास्तमावमा केही पनि लेख्ने आवश्यकता छैन। यदि पवित्र बुद्धि छ भने झट्ट धारणा भइहाल्छ। बाँकी कसैलाई सुनाउनको लागि नोट लिन्छन्। किताब आदि राख्ने आवश्यकता हुँदैन। हाम्रो किताब अन्त्यमा कसले पढ्छ? अरूका शास्त्र त पछाडि चल्छन्। पढ्नेवाला हुन्छन्। तिमीले त पढ्नु नै छैन, प्रारब्ध मिल्छ। आधाकल्प त शास्त्र आदिको कुनै कुरा हुँदैन। यो ज्ञान प्रायः लोप भएर जान्छ। शास्त्र सबै खत्तम हुन्छन्। पहिले सबैलाई यो सम्झाऊ— तपाईंका दुई पिता हुनुहुन्छ। लौकिक पिता त छन्, उनले पनि उहाँ बाबालाई याद गर्छन्। गायन गरिन्छ— दुःखमा स्मरण सबैले गर्छन्... यो यहाँको कुरा हो। बाबा पनि यहाँ आउनुहुन्छ। शिवजयन्ती आउँछ। तिमीले भन्छौ— हामी आफ्नो बाबाको फलानो जन्म मनाइरहेका छौं। सोध्न सक्छौ— ब्रह्माकुमार-कुमारी छन् भने अवश्य बाबा आउनु भएको हुनु पर्छ नि। यो हो शिवको ज्ञान यज्ञ। त्यसैले ब्राह्मण अवश्य चाहिन्छ। ब्रह्मा कहाँबाट आउने? ब्रह्मालाई एडप्ट गर्नुभयो फेरि बच्चा पैदा हुन्छन् त्यो पनि यिनका मुख कमलबाट रच्नुहुन्छ। पहिला सबैलाई बाबाको परिचय दिनु पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सबैरै-सबैरै उठेर बाबालाई प्यार सँग याद गर्ने बानी पक्का बनाउनु पर्छ। कम से कम ३-४ बजे अवश्य उठ्नु पर्छ।
- २) बेहदको बाबा सँग सच्चा प्रेम राख। श्रीमत्तमा चलेर पूरा वर्सा लेऊ।

वरदानः— सर्वशक्तिबाट सम्पन्न बनेर हर शक्तिलाई कार्यमा लगाउने मास्टर सर्वशक्तिमान् भव

जुन बच्चा सर्व शक्तिहरूले सदा सम्पन्न हुन्छन्, उनीहरू नै मास्टर सर्वशक्तिमान् हुन्। कुनै पनि शक्ति यदि समयमा काममा आउँदैन भने मास्टर सर्वशक्तिमान् भन्न सकिँदैन। एउटा पनि शक्ति कम भयो भने समयमा धोका दिन्छ, फेल हुन्छ। यस्तो नसोच— म सँग सबै शक्तिहरू छन्, एउटा कमी भएर के फरक पर्ला, एउटैले फेल गरिदिन्छ। त्यसैले एउटा पनि शक्ति कम नहोस् र समयमा त्यो शक्ति काममा आओस् तब भनिन्छ मास्टर सर्वशक्तिमान्।

स्लोगनः— प्राप्तिलाई भुल्नु नै थाक्नु हो, त्यसैले प्राप्तिलाई सदा सामुन्ने राख।